

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΣΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΜΑΡΤΙΟΣ 1926

ΤΕΥΧΟΣ 221

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΕΤΟΣ ΙΘ' ΜΑΡΤΙΟΣ 1926 ΤΕΥΧΟΣ 221

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

«Η Μητέρα της Φώφης» (Διήγημα) Ευγενίας Ζωγράφου. — «Δραματική Σάτυρα», Καρόλου Σβαί-
τσοφ. — «Η Αναδημία και η Γεωργία», Δημ. Α. Ζωγράφου. — «Οι Χαιρετισμοί της Θεοτόκου». — «Η
Κυρία Μαρία Βαλαμάκη». — «Η έκθεσις της κ. Αθηνάς Ταρσούλη». — «Η Πεντηκονταετηρίς του κ.
Καλογεροπούλου». — «Δημήτριος Τρακόπουλος». — «Θεμ. Πολυκράτης». — «Αναπόλησις», Ροΐμπερτ
Μπρούκ, μετάφρασις Γλαύκου Αλιθέρση. — «Από την Καλλιτεχνικήν Κίνησιν». — «Παικίλι, Σελίς». —
«Βιβλία και Περιοδικά».

Πᾶσα ἀποστολή ἀποβλέπουσα τὴν «Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν» (χειρόγραφα, περιοδικά, βιβλία, ἐπιστολαί, συνδρομαί κ. λ. π.) πρέπει νὰ ἀπευθίνεται πρὸς τὴν Διευθύντριαν:

Δ^ο ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ Ὁδὸς Μενάνδρου 83.

Πᾶν σύγγραμμα ἀποστέλλομενον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἑλλην. Ἐπιθεώρησεως» ἀναγγέλλεται δι' αὐτῆς.

Εἰς τὴν ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗΝ ΤΗΣ Α.

Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΑ

3 - ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ - 3

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ :

Ὅλα τὰ εἶδη τοῦ χάρτου
εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις,
εἰς ὅλα τὰ πάχη,
εἰς ὅλα τὰ χρώματα,
εἰς ὅλας τὰς ποιότητας καὶ
εἰς τὰς καλλιτέρας τιμὰς.

ΧΑΡΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ΓΡΑΦΗΣ, ΠΑΡΣΕΜΙΝΕ, ΙΑΛΟΥΣΤΡΑΣΙΟΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΧΡΩΜΑΤΩΝ, ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ, ΜΠΡΙΣΤΟΛ, ΒΕΛΟΥΤΕ, ΠΕΡΙΤΥΛΙΞΕΩΣ
ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΑΜΕΣΟΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΔΕΙΓΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 83

ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΦΩΦΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ἦμουν τρομερὰ ἀνήσυχη. Μέσα εἰς τὴν τραπεζαρία ἀκουα φιλονεικίαι μεταξὺ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας νὰ ἐκατάλαβα ὅτι κατὶ πολὺ σοβαρὸ θὰ ἔγινε πάλι. Ἀντὶ ὅμως νὰ τρέξω κοντὰ τους, ἔμεινα καρφωμένη ἐπὶ τῆς μου. Ἐπειτα ἕνας φόβος γιὰ ὅσα θὰ ἀκουα ἐκὸς με ἔκχευε νὰ ἀπομακρυνθῶ καὶ με σφιγμένη τὴν καρδιά νὰ πλησιάσω εἰς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κά-
μρας μου...»

Ἐξω εἰς τὸ δρόμο παιδάκια ἐπαίζαν εὐθουα, χαρῶ-
μενα. Ἄλλα ἔτρεχαν νὰ φθάσουν ἕνα ἀμάξι πού ἐπερ-
νοῦσε γρήγορα, ἄλλα ἀγωνίζοντο, ὅπως ἐφώναζαν, εἰς
τὸ «τριπλοῦν ἄλλα» καὶ ἄλλα προσπαθοῦσαν νὰ δέσουν
εἰς τὴν οὐρὰ ἐνὸς μαύρου σκύλου, πού ἐφώναζε, κάποιε
τενεκέ.

Παρακολουθοῦσα ὅλα αὐτὰ ἀφηρημένη. «Ὅλη ἡ προ-
σοχή μου ἦταν ἐστραμμένη εἰς τὴν τραπεζαρία. Φωνές
δυνατές, ἄγριαι ἀκούονταν συχνότερα καὶ πότε-πότε, ὅ-
ταν ἡ φωνὴ τῆς μητέρας ὑψωθῆ περισσότερο, κατῶρθω-
να νὰ ξεχωρίσω αὐτὲς τῆς λέξεις:

—Ὅχι! Δὲν μπορῶ ἐγὼ ν' ἀφήσω νὰ με περιγελάσῃ
ὁ κόσμος, νὰ με χλευάσῃ ἡ κοινωνία. Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ θέ-
σις μου...»

Καὶ ὁ πατέρας, με φωνὴ ἐραχνή, θυμωμένη, τὴν διέ-
κοπτε, τῆς ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ δὲν ἀκούγα τί ἔλεγε καὶ δὲν
εἶχα τὴ δύναμι ν' ἀκούσω...»

Ἄγαποῦσα τόσο πολὺ καὶ τοὺς δύο.

Γιὰ τὴ μητέρα μου ἔτρεφα λατρεία μυστικὴ, καὶ ἀ-
γάπη καὶ σεβασμὸ γιὰ τὸν πατέρα μου.

Ὅταν τοὺς ἔβλεπα νὰ μαλώνουν καὶ νὰ κατηγορῇ
ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ τὴν κακοτυχία μας—πράγμα πού
ἐγένετο πολὺ συχνά—αἰσθανόμουν ἄλυπη ἄπειρη νὰ γε-
μίζῃ τὴν ψυχὴ μου, νὰ πληγῶνῃ τὴν καρδιά μου.

Ποῖος ἔφταιγε ;

Ὅχι. Δὲν θέλω. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ὀνομάσω

κανένα. Ἴσως καὶ οἱ δύο, ἴσως... ἢ περισσότερο ἢ τό-
χη ἢ κακὴ.

○○○

Ἄφ' ὅτου αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτό μου, δὲν ἐπέρασε ὄ-
τε μιὰ ἡμέρα σχεδὸν χωρὶς κρυγάδες, συγχύσεις, λιπο-
θυμίες. Ὁ πατέρας ἦταν πάντοτε λυπημένος. Σπάνια
μεἰδούσαν τὰ χεῖλη του. Σπανιώτερα ἦταν χαρωπὴ ἡ
φωνὴ του. Τὸν ἔβλεπα πάντοτε σκεπτικὸ, κατηφῆ, ἀμί-
λητο. Ἐν τούτοις μᾶς ἀγαποῦσε πολὺ. Πολὺ συχνὰ ἐχά-
ιδευε τὰ μαλλιά μου καὶ ὅταν κάποτε ἐπαίρνε στὰ χέ-
ρια του τὸ Μιχαλάκη, τὸ μικρὸ μου ἀδερφε, τότε μόνον
ἔβλεπα ὅτι δὲν ἦταν πάντα ὁ ἴδιος, ὅτι δὲν ἦταν ὁ ἄν-
θρωπος ὁ ὀλιγόλογος καὶ σοβαρὸς, γιὰτί ὅλο του τὸ
πρόσωπο ἐφωτίζετο ἀπὸ ἕνα γέλιο χαρᾶς καὶ καλωσύ-
νης. Ὁ Μιχαλάκης ἀπλωνε τὰ χεράκια του τὰ ἀπαλὰ
στὰ καστὰνὰ μαλλιά τοῦ πατέρα—τῶν ὁποίων τὸ χρώ-
μα δὲν κατῶρθωσαν ἀκόμη ν' ἀλλάξουν οἱ ὀλίγε, ἄσπρες
τρίχεις εἰς τοὺς κροτάφους—ἔκλεινε τὰ ματάκια του,
καὶ με θάρρος, τὸ ὅποῖον ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐπαίρνε λί-
γο λίγο, ἐτραβοῦσε τὸν πατέρα ἀπὸ τὰ μαλλιά με μικρὲς
χαρωπὲς φωνίτσες.

Καὶ ὁ πατέρας γελοῦσε, γελοῦσε.

Πόσο μοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ σκηνή.

Τοὺς ἔβλεπα πάντα με χαρὰ, με γοητεία, χωρὶς νὰ
με προσέχουν, κρυμμένη κάποτε σὲ καμμιὰ γωνιά, καὶ
ὅταν τέλος ὁ πατέρας ἄφινε τὸ Μιχαλάκη ἀπὸ τὰ χέ-
ρια του, ἐγὼ ἐβγαίνα ἀπὸ τὴ γωνία μου, ἔτρεχα κοντὰ
του, τὸν ἀγκάλιαζα καὶ τοῦ ἔλεγα σιγαλὰ εἰς τὸ αὐτί:
—Πατερούλη μου, σ' ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ.

Ἐκεῖνος ἔσκυβε, μοῦ ἀνταπέδιδε με στοργὴ τὰ φιλιὰ
μου καὶ ἔφευγε χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἐνῶ ἕνα μεῖδιωμα
πολὺ σκυθρωπὸ ἀνέβαινε τώρα πιά ἔως τὰ χεῖλη του.

Ἔτσι ἐμεγάλωνε ἡ ἀγάπη μου, ἔτσι ἠῤῥεαν ὁ σεβα-
σμὸς μου.

Ἐνῶ ὅλες αὐτὲς οἱ χαρωπὲς εἰκόνες ἐπερνοῦσαν ἀπὸ

στοί, κρατούντες ανά χείρας φύλλα του «Νέου Έλευθέρου Τύπου» και του «Ράιχποστ», εκχύνονται εις αναθεματισμούς εναντίον του «φθίνου των Άγγλων, τής ανταποδοτικής διψής των Γάλλων, τής άγρίας άπληστίας των Ρώσων», εναντίον του έγκληματικού αυτού πολέμου, τον όποιον οι Σύμμαχοι έπέβαλον εις τās κεντρικάς φιλειρηνικάς χώρας. Στερεότυποι εκφράσεις τās όποιας ο Τύπος σεβίρει ανά πāsαν πρωίαν και έσπέραν εις τούς εύπιστους άναγνώστας του.

Διότι τó παραγέμισμα του κρανίου είνε σαφώς ώργανωμένον πάντες οι κρατούντες μίαν πένναν εις την Βιέννην, όπως και εις τó Βερολίον, έκινήτοποιήθησαν διά την προπαγάνδαν. Συγγραφείς έως τότε σεβαστοί, ποιητάι άξίας, εδέησε νά έξευτελισθούν, άναμινύοντες τās φωνάς των εις την συνουλίαν των μισθάρνων ρεπέρτερ—και μάλιστα γυναίκες—μετέθησαν κατά έκατοντάδας εις τó μέτωπον και άποστέλλουν ιλιγγιώδη δελτία νικών. Τά μέλη του κλήρου, καθολικοί, προτεστάνται, ισραηλίται, άμιλλώνται επί εύγλωττία έμπλέφ έχθρας κατά του έχθρού· πάν αίσθημα εύπλαγχνίας προς τον έπάρατον άλλοδαπόν στιγματίζεται ως θανάσιμον άμάρτημα. Εις τās σχολεία διδάσκονται πολεμικά θέτρια· εις τās οικογενείας, θήλαα και άρρενα έχουν τον πόλεμον ως παιδιάν, προς μεγάλην χαράν των γονέων. Ούτοι άναγινώσκουν μετά κατανύξεως δημοσιεύματα, τά όποια άποτελούν συλλογάς κολακειών, άπευθυομένων προς τās μάλλον άξιοκαταφρόνητα μέλη τής Αυτοκρατορικής οικογενείας. Τó θέατρον, ως είναι εύνόητον, παρέχει την συμβολήν του εις την προπαγάνδαν.

Άλλ' αύτή ή σκηνοθέτησις και αύτός ο παραληρών σωβινισμός έγγίζουσι μάλλον τās όρια του κωμικού και του γελοίου. Τó μυστηριον τής εικόνας άρχεται εις τó ύποπτον και ποταπόν περιβάλλον των άισχροκερδών και των προμηθευτών του στρατού. Αυτοί κατέχουν την πρώτην θέσιν, καταβροχθίζου με την πολυτέλειάν των τον λιμοκτονούντα λαόν, τούς τραυματίας, τούς άναπηρούς. Τήν έσπέραν με έλαφράς γυναίκας διάγουν βίον πολυδάπανον εις τās καμπαρέ του συρμού· τās παιδιά των είναι κουραμπιέδες, τρυπωμένοι εις την δημοσιογραφίαν ή κανέν ύπουργικόν γραφεϊόν· αί γυναίκες των, προϊστάμεναι των δήθεν εύεργετικών ίδρυμάτων, μηχανορραφούν εναντίον άλλήλων, έρίζουν και ύβρίζονται.

Άλλ' είναι άπαράμιλλοι εις φρίκην αί σκηναί, εις τās όποιας παριστάμεθα εις τó μέτωπον· διά του άκολάστου βίου των, διά τής ώμότητός των, οι άξιωματικοί έχουν έξισωθῆ με τās κτήνη· τούς στρατιώτας τούς άποκαλούν «γουρούνια του μετώπου»· δι' έλαφροτάτας παραβάσεις των κανονισμών, επιβάλλουν εις αυτούς άπανθρώπους τιμωρίας· ύπό ψύχος 20 βαθμών ένας δυστυχισμένος προσδένεται γυμνός εις δένδρον· όταν μετά δύωρον βάσανον λύεται, είναι νεκρός και ο λοχαγός τον ώθει διά λακτισμάτων εις έτοιμον λάκκον. Τās Στρατοδικεία λειτουργούν άδικαίετως. Καθ' έκάστην άπαρχο-

νίζονται πολυάριθμοι στασιασται κατά δεκάδας. Όταν θανατική τις εκτέλεσις είνε ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσα, οι άξιωματικοί παρίστανται εις αύτήν, περιστοιχιζόμενοι από κεκλημένους ιδιώτας, έν οίς και κυρίαί έπειτα, όπως άπαθανατισθῆ ή μικρά αύτη έορτή, ο δήμιος, τó θύμα, οι θεαταί άποτελοῦσι σύμπλεγμα, τó όποϊον άποτυπύται επί φωτογραφικής πλάκός.

Ίδου εις νεκρός έθελοντής, σχεδόν παιδίον· είνε καταδικασμένος εις τον δι' άγχόνης θάνατον, άδηλον διατί, καθ' ήν στιγμήν πρόκειται νά του περάσουν τó σχοινί εις τον λαιμόν, αντίλαμβάνονται, κερτηρούντες την δικογραφίαν του, ότι δεν είνε άκόμη δέκα ώκτώ έτών, ο δε κώδιξ άπαγορεύει την εφαρμογήν τής θανατικής ποινής κάτω τής ηλικίας ταύτης. Άδιάφορον, με μίαν πεννιάν του προσθέτουν δύο έτη επί πλέον και ή ύπόθεσις διευθετείται.

Αυτοί οι γαλονάδες διψουν αίμα. Όταν τó έργον έπείγει, οι άξιωματικοί ύποκαθίστανται εις τον δήμιον, και διά των ίδιων των χειρών έξαποστέλλουν τούς καταδικούς· άπίθανοι· πράξεις έξετελέσθησαν πράγματι· δεν έγραψε ή ύ,τι έγένετο. Οι πλέον άπίθανοι διάλογοι, οι όποιοι άκούονται εις αύτό τó δράμα, έλέχθησαν επί λέξει, αί πλέον τερατώδεις φράσεις δεν είνε είμή άπλαί έπαναλήψεις.

Ένίοτε μολαταῦτα, έν τῷ μέσω των φρικαλέων αύτων όπτασιών, ή σκηνή φαιδρύνεται. Τίποτε διασκεδαστικώτερον του τύπου του γηραιού Αυστριακού στρατηγού. Είνε καλός άνθρωπάκος, αλλά είναι «ραμολί», άγνωστί τās πάντα, όσον άφορά τούς έν χρήσει έλιγμούς, δεν ήξεύρει καν του έχουν τοποθετηθῆ τās στρατευμάτά του. Τήν προτεραιάν σημαντικής έπιχειρήσεως διασκεδάξει άποστέλλων εικονογραφημένα δελτάρια προς τούς φίλους του, ίδίως προς τον διευθυντήν του κafenείου εις ο φοιτῶ έν Βιέννη, διά νά τούς άναγγείλῃ, ότι τó τάδε Πανεπιστήμιον άπένευμεν εις αύτόν δίπλωμα επιτίμου διδάκτορος. Η τιμή αύτή τον παρηγορεί διά τον κακόν προς αύτόν τρόπον με τον όποιον τον μεταχειρίζονται με περιφρονητικόν αίκτον. Διότι· ο Πρώσσος ήγεμονεύει εις την Βιέννην και εις όλας τās Αυστριακάς πόλεις απαιτεί όπως αί Αυστριακαί κυρίαί τον χαϊρετούν πρώται. Η τοιαύτη αντίληψις του Πρώσσου περι τής ύπεροχής του άπέναντι παντός ό,τι τον περιστοιγίζει, τον προορμά έν τούτοις, εύκαιρίας τυχοῦσης, να συγκαταβαίνη μέχρι του επιπέδου τής κοινής ανθρωπότητος.

Και άς πιστεῦση κανείς ότι αί φρικαλεότητες αύται είναι άπλώς άποκλήμα τής φαντασίας του δραματούργου.

«Άς μή πλανῶται κανείς, μάς είδοποιεί ο συγγραφεύς εις τον πρόλογόν του, ο πλέον κυρίαρχος γίνεται προσκήνυς διά νά γίνη δημοφιλής. Κανείς δεν είναι περισσώτερον τεχνίτης εις τον διττόν τούτον ρόλον από αύτόν τούτον τον Βασιλέα τής Πρωσίας». Ο Κράους, όστις

γινώσκει· καλώς τον άρχικωμωδόν αύτόν, μάς τον παρουσιάζει διασχίζοντα κάποτε άγρόν, εις τον όποιον εργάζονται θερισταί· ο ήγεμών βγάζει τó άπέχωνόν του, πιαστέρι· τās περιχειρίζας του και άρπάζει έν δρέπανον, και άμιλλάται εις ζήλον με τούς έμβροντήτους εργάτας.

Άλλοτε τον έλέπομεν ρητορεύοντα προς τούς στρατηγούς του με μυστικαπαθῆ εύγλωττίαν, ή όποία συγκινεί όλας τās καρδιάς· έπειτα έξαφνα με άπότομον στυφήν, ο ιεροκλήρυς άπορρίπτει τó προσωπεϊόν και επιδιίδεται με ποτήριον καμπανίτου ανά χείρας εις χονδροειδείς άστειτμούς και άσμένους χειρονομίας. Ο υίός, ο σαγέυς του Βερδέν, γινώσκει, ως αύτός, την τέχνην νά προκληθῆ την λατρείαν· κατά την ήμέραν μεγάλης μάχης εύρίσκειται εις την θέρειον Γαλλίαν πρό τής έπύλευς την όποιαν κατέχει· σύνταγμα παρελαύνει, τó ύποϊον βαδίζει προς τον θάνατον· τότε με χαρίεν κίνημα τής ρακέτας του (παίζει λών-τένις) προσκαρτεῖ τούς άπόθαιουμένους· κράζων προς αυτούς «εις έργον, παλληκάρια».

Ότω διά τον γηραιόν Αυτοκράτορα τής Αυστρίας, δεν είνε πλέον ή φάσμα θυσιζόμενον εις ύπνηλίαν σχεδόν άδιάλειπτον· μόλις έχει συναίσθησιν τής καταστροφής, εις την όποιαν οι ύπουργοί του και οι αύλικοί του έβύθισαν την χώραν και του ύνείδους τó όποϊον ή οικογενεία του προσήψεν εις την βασιλείαν του.

Τοιαύτη ή αξιοθρήνητος ανθρωπότης, την όποιαν ο Κράους μάς παρουσιάζει. Όλος αύτός ο κόσμος του χυδαίου όχλου, των ήλιθίων ή διασφραμένων άστών, αύτί οι άισχροκερδείς, οι έξευτελισμένοι διανοούμενοι, οι όποιοι γίνονται συνένοχοι του έπιστήμου ψεύδους, αυτοί οι πλήρεις έχθρας ίερείς, οι αίμοδιψείς γαλονάδες, αυτοί οι πρίγκηπες, φάσματα άσφαῆ ή γελοιοί θεατρίνοι, όλη αύτή ή πομπή των παραφρόνων ή άσυμιασθῆτων και των θυμάτων βαδίζει άκαταμαχῆτως εις την εκπλήρωσιν τής μοίρας τής. Διότι έν τούτῳ άκριβώς έγκνεται τó τραγικόν δέος του δράματος· όλα αυτά τās δρώντα πρόσωπα, φέροντα την σφραγίδα του πεπρωμένου, όρμώσι προς την άπώλειάν των, χωρίς νά ύποπτεύονται ότι ή τέλευταία ώρα έστήμανεν. Η καταγής επιφαίνεται εις τον όρίζοντα και συγκαλύπτει τó φῶς· τριγμοί ύπόκοφοι συγκλονούν τó έδαφος, αί άστραφαί περιπολοῦν τον ούρανό· ή έπάρατος άγγελή βαδίζει πάντοτε, χωρίς νά έλέπη και χωρίς ν' άκούη, ναρκωμένη, από την ήλιθίαν αισιοδοξίαν τής. Τότε, αίφνης, όλαί αί δυνάμεις τής φύσεως τίθενται εις κίνησιν έν ταύτῳ· ή γῆ χάνει, ο ούρανος σχίζεται, γενικός κατακλυσμός πνίγει τούς ζῶντας έν τῷ μέσω θρήνων και κραυγῶν άπογνώσεως. Και ανά τούς αϊθέρας άκούεται ή φωνή του Θεού: «Όχι, αύτό δεν ήτο θέλημα μου».

Η ώσαν Άποκαλύψεως καταστροφή του, ή όποία ύπενθυμίζει τον Δάντην και τον Μιχαήλ Άγγελον είνε θεακίως έν από τās μεγαλοπρεπέστερα θεάματα, τās δ-

ποία παρουσιάσθησαν από σκηνης. Πρόκειται· περι δημιουργίας μεγαλοφυούς καλλιτέχνου. Διότι παρά τῷ Καρόλω Κράους ή δύναμις τής εύρέσεως ίσοφαρίζει την γενναιότητα του πολίτου και τον επαναστατικόν οίστρον του σατυρικού συγγραφούς.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΣΒΑΪΤΣΕΡ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΑΙ Η ΓΕΩΡΓΙΑ

Εις την άτέρμονα ιστορίαν των Έλληνικῶν χωρῶν διά πρώτην φοράν κατά τó 1791 άπαντώμεν συνηνωμένης τās λέξεις Γεωργία και Άκαδημία, ότε συνέστη έν Κεφαλληνίῳ ή πρώτη Άγροτική Άκαδημία. Τό γεγονός αύτό μάς ύπέμνησεν ή πρόσφατος Ίβρυσις τής Έλληνικής Άκαδημίας, ήτις άμα τῇ έμφανίσει τής προέβη εις μεγαλειώδεις ύποσχέσεις διά τó μέλλον τής γεωργίας. Ούτως από τής άποκατάστασεως μας εις Κράτος, ήτοι από μιας βλοκλήρου έκατονταετηρίδος, ή γεωργία τής Έλλάδος διά πρώτην φοράν αντιμετωπίζει επιστημον κοινωνικήν και πολιτικήν ύπερ αύτῆς μέριμναν. Μέχρι τής στιγμῆς αύτῆς τó Κράτος εις τās προς την γεωργίαν σχέσεις του εμφανίζεται με κουρασμένην την σκέψιν, με μέτρα άρρυθμα, με άποφάσεις άτελείς, με κατευθύνσεις τυχαίας. Διότι ούτε ή Ίβρυσις Ύπουργείου Γεωργίας σημαίνει πρόδοον τής γεωργίας, ούτε ή ύπαρξις και λειτουργία Άνωτάτης Γεωπονικής Σχολῆς άποδεικνύει μέριμναν προς ένίσχυσιν των επιστημονικῶν δυνάμεων του έλληνικού ύπαίθρου. Ίδίῳ δέ έστῆως με τās άψυχολόγητα, άμελέτητα και άνατρεπτικά παντός όρθολογισμοῦ οικονομικά μέτρα, καθ' ών καλαί· σήμερον ο ύπουργός κ. Χαριτάκης, οι ένκολληφθέντες γεωργικοί οργανισμοί παρουσιάζουν τó θεάμα έρειπίων, μέσω των όποιων πλανῶται πενητηφορῶσα και θρηγούσα ή γεωργική ιδέα. Εύτυχώς τó Ολιβαρόν αύτό παρελθόν ήλθε νά καταρρίψῃ πανηγυρικῶς ή νεοσύστατος Άκαδημία μας. Χάρεις εις την γενναιοδωρίαν του κ. Μπενάκη και την εύγενῆ άπόφασιν τής Έθνικής Τραπέζης, κατ' εισήγησιν του κ. Δροσοπούλου, ή γεωργική ζωῆ τής Έλλάδος άποκτῶ προστάτας και παραστάτας άκλονήτους. Ουδείς θά θνηθῆ νά ματαιώσῃ τούς εύγενεις σκοπούς των και ουδείς θά στερήσῃ πλέον την γεωργικήν μας αναγέννησιν των φυσικῶν αύτῆς ένισχυτών. Δεν θά ἴδῃ και πάλιν ο γεωργικός κόσμος ματαιομένην την άχάθην και πατριωτικήν πρόθεσιν γενναίων δωρητῶν. Ο άείμνηστος Στουρνάρας, όστις ώνειροπόλησε φωτεινόν τó γεωργικόν τής Έλλάδος μέλλον και θνήσκων κατά τó 1851 εκληροδότησε την περιουσίαν του αδιά νά κτισθῆ εις Άθήνας λαμπρόν Πολυτεχνεϊον... όπου νά εύρίσκωνται όλα τās εργαλεία τής γεωργικής, καθώς και όσα κατά καιρούς έφευρίσκονται, διά νά διδάσκεται ή εφαρμογή των εις την Έλλάδα, όπως προοδεύη ολίγον κατ' ολίγον ή γεωργία μας, αύτή ή βάση τής άληθοῦς ευδαιμονίας ενός Έθνους». Ός έ-

στρώματα της πνευματικής, πολιτικής και κοινωνικής Γαλλίας. Αυτός είναι ο θρίαμβος της κυρίας Αμαλίας Βαλσαμάκη και η επιτυχία της πατρίδος της. Με την σημερινή μάλιστα τελείαν άνωπαρξίαν επισήμου διπλωματίας εν Παρισίοις—ένδωξος συνεχίζουσας άτυχές παρελθόν διπλωματικής άμεριμνομερίμνης—ο οίκος του κυρίου και της κυρίας Βαλσαμάκη προσφέρει άλτθεις έθνικας ύπηρεσίας, συγκρατών το Έλληνικόν αίσθημα εκεί όπου ήδύνατο να σθεσθή, και ύποκαίων τον φιλελλητισμόν εις κύκλους, οι οποίοι πολύ δύναται να ώφελήσουν την πατρίδα...

«...Και η κυρία Βαλσαμάκη επέτυχε να ιδρύση την «Craécia», σενών δημοσιογραφικόν όργανον, δια του όποιου μεγάλοι Γάλλοι συγγραφείς και δημοσιογράφοι γράφουν ύμνους προς την Ελλάδα, και Έλληνες συγγραφείς αποκαλύπτουν τους ήθαστους της σκεπτομένης και πνευματικής Ελλάδος. Τοιαύτη Έλληνες η κυρία Βαλσαμάκη είχε την εύτυχίαν ν' αποκτήση κόρην ύτέρησον εις την σταδιοδρομίαν της Τέχνης. Η δεσποινίς Μαρία Βαλσαμάκη έχει το θαυμάσιον της άπαγγελίας εις θαυμάσιον έκπληκτούσης τελειότητος. Δι' αυτήν γράφουν έξοχοι Γάλλοι συγγραφείς, ως ο Jules Bois, ο Ροσσέφωρ και άλλοι έργα ύπερ της Ελλάδος και η χάρισσα και φιλόπατρις κόρη τα άπαγγέλλει, κατακτώσα φίλους ύπερ της πατρίδος της. Δι' ήμας προσωπικώς θα παραμείνη άληθιμόνη μία πρωτότυπος καλλιτεχνική σιγή, την όποιαν άνηλαύσαμεν διασχίζοντας τάς λεωφόρους των Παρισίων επ' αυτοκινήτου. Το αυτοκίνητον διέτρεχε τα βουλευάρια των Παρισίων, ο θόρυβος των πολυσυχνάτων αυτών κέντρων έγέμιζε την ατμόσφαιραν, ένφ μέσα εις το αυτοκίνητο το θεϊον στόμα της Έλληνίδος έσκόρπιζε κύματα άρμονίας και γοητείας καθ' ήν στιγμήν άπήγγελλε το «Φίλημα της Ξανθούλας» του Άγγέλου Βλάχου...»

Και το δεκατετραετές εκείνο κοριτσάκι είναι η σημερινή μεγάλη καλλιτέχνης μας. Διετέλεσε μαθήτρια της Σάρρας Μπερνάρ, της δεσποινίδος Ντυμενίλ και του Τρυφιέ της «Γαλλικής Κωμωδίας». Είς την σκηνήν άνήλθε δια πρώτην φοράν το 1922 και έπαιξε εις την «Τελευταίαν νύκτα του Δόν Ζουάν» του Έδμόνδου Ροσταν. Έκτοτε από επιτυχίαν σε επιτυχίαν ύπεδύθη, εις τα μεγαλειότερα θέατρα των Παρισίων πρωταγωνιστούντα πρόσωπα μεγάλων θεατρικών έργων. Έπαιξεν εις το «Κουκλόσπιτο» του Ίφεν, εις την «Τζοκόνδα» του Δ' Ανούνσιο, εις το «Σιδερούν Προσωπίον» του Ροσταν και εις το «Κυανούν Πτηνόν» του Μαίτεριλκ. Σήμερον η κυρία Βαλσαμάκη παίζει εις το θέατρον του Ωδείου των Παρισίων και έντός ολίγου θα παίζη εις την «Γαλλικήν Κωμωδίαν», εις την όποιαν έγινε δεκτή δι' ολοφάνερα.

Είς το θέατρον «Διονύσια» η κυρία Βαλσαμάκη έδωκε τρία ρεσιτάλ εις τα όποια ο κόσμος, ο οποίος κα-

τέκλυσε το θέατρον, έχειροκρότησε με ένθουσιασμό την έκλεκτήν καλλιτέχνην, η όποια τιμώ το έλληνικόν της όνομα εις την ξένην.

Η κυρία Βαλσαμάκη έχει όλα τα προσόντα σπανίου θεατρικού ταλάντου. Κομψή το παράστημα, μορφή έκφραστική, φωνή γλυκειά, θερμή, και κινήσεις εύγενικαί, αι όποιαί, αν κάποτε εινε ύπερβολικαί, καλύπτονται όμως από μίαν εύγένειαν και λεπτότητα, ώστε να μη σε κουράζουν.

Ίδίως όταν έπαιξε μια σκηνή από τον Λιγλον του Ροσταν, ύπήρξε άπαράμιλλος. Μας παρουσίασε μια Σάρρα Μπερνάρ της πρώτης της νεότητος, με όλη την αξία και την έπιβολή της καλλιτεχνικής της ύποστάσεως. Αυτό είναι δια την κυρία Βαλσαμάκη ο μεγαλειότερος έπαινος, ο μεγαλειότερος θαυμασμός προς την καλλιτεχνικήν της αξίαν.

Εύτυχως ότι η κυρία Βαλσαμάκη έφυγε από τάς Αθήνας με έντυπώσεις έξ ίσου ένθουσιαστικας, διότι το Αθηναϊκόν κοινόν, το όποιον ένθουσιάζετα και χειροκροτεί και παθαίνεται πρό των ξένων καλλιτεχνών, ήσθάνθη και έδειξε τα αυτά αισθήματα και ένώπιον μιας καλλιτεχνίδος περισσοτέρον ιδιικής μας και ολιγώτερον ξένης.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ κ. ΑΘΗΝΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Μίαν νέαν έκθεσιν ζωγραφικής προσέφερε εις το κοινόν το Λύκειον των Έλληνίδων, την έκθεσιν της κυρίας Αθηνάς Ταρσούλη.

Δεν γνωρίζω αν η κυρία Ταρσούλη πρώτη φορά έκθέσει έργα της. Και δεν ερώτησα να μάθω αν εργάζεται πρό πολλού και αν έσπούδατε ειδικώς την τέχνην της. Διότι την κ. Ταρσούλη την έγνωρίζαμε ως ποιήτριαν, περισσοτέρον ως διηγηματογράφον. Σήμερον μας παρουσιάζεται και ως ζωγράφος και ήμολογώ ότι εις την σύλληψιν των σχεδίων της και την έκτέλεσιν των πινάκων της την έβοήθησε και η ποιησις και το διηγήματος ή περιγραφικότης.

Διότι εις την έκθεσιν αυτήν με τους εκατόν εβδομήκοντα τέσσαρας πίνακας, η κυρία Ταρσούλη, αν δεν αναδεικνύεται θεσπαιώς μεγαλοφυής, έχει όμως να έπιδείξη έργα και λεπτά και έξευγενισμένα και αισθηματικά, τα όποια την κατατάσσουν εις το πλευρόν των Έλληνίδων ζωγράφων, που έσπούδαταν, που παρήγαγον, που άφιέρωναν εις την τέχνην όλας τάς ώρας και όλας τάς ήμέρας της ζωής των. Αντιθέτως η κυρία Ταρσούλη εργάζεται όταν έχη έμπνευσιν, ζωγραφίζει όταν έχη διάθεσι και σχεδιάζει όταν το θέμα της της προκαλεί το ένδιαφέρον και τη στοργή της. Με τα έφοδια αυτά οι πίνακές της δεν ήμπορεί παρά, όλοι, μικροί η μεγάλοι, να φέρουν την σφραγίδα της εύσυνειδήτου εργασίας και της ραφιναρισμένης προσοχής.

Είς τα τοπία ιδίως έχει μεγάλην επιτυχίαν. Η πινελιά της εκεί έχει και ειλικρίνεια και καθαρότητα. Η «Αμυγδαλίς», το «Κάστρο της Κυρίνης», το «Κάστρο των Καλαμών» και τόσα άλλα έργα της αποδεικνύουν πόσον εινε άληθής τα χαρίσματα της τέχνης της κυρίας Αθηνάς Ταρσούλη.

Ο κ. Οικονόμου εξέθεσε εις την αίθουσαν του Παρισίου μια σειρά έκλεκτων πινάκων. Πολλά από τα έργα του κ. Οικονόμου θα έπρεπε να αναλυθούν με λεπτομέρεια. Η «Ελές» του ιδίως, ένα από τα καλλίτερα έργα του, θα άπομείνη και το καλλίτερον μεταξύ όλων των έργων των Έλλήνων ζωγράφων.

Επίσης εις την αίθουσαν της «Φιλαδελφείας» εξέθεσε ο κ. Δούκας πολλούς πίνακας του. Ο κ. Δούκας, γνωστός και από άλλας έκθέσεις του, με την έφετεινή έκθεσί του στερεώνει τη φήμη του ως καλλιτέχνην έκλεκτου και δικαίωνει τάς ελπίδας, τάς όποιας έσχηρίσαμεν όλοι εις το καλλιτεχνικό του πινέλο.

Η ΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ κ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η Έταιρεία Βυζαντινών Σπουδών είχε κατά τον μήνα τούτον μίαν εύτυχή έμπνευσιν. Επ' εύκαιρίαν της συμπληρώσεως πεντηκονταετηρίδος εν τη ύπηρεσί της Βιβλιοθήκης της Βουλής του Διευθυντού αυτής και Προέδρου της από έξαετίας κ. Π. Καλογεροπούλου, άπεσάτισε να εορτάση πανηγυρικώς το γεγονός αυτό.

Είς τάς εύρείας αίθουσας του Ξενοδοχείου της Αγγλίας συνεκεντρώθησαν δια το τιμητικόν ύπερ τω κ. Καλογεροπούλου δείπνον τα μέλη της Έταιρείας Βυζαντινών Σπουδών και άλλοι επίλεκτοι προσωπικότητες, όπως ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ. Χρυσόστομος, ο Πρόεδρος κ. Μενάρδος, ο Υφυπουργός Αντιστρατήγος κ. Νίξερ, ο Δήμαρχος κ. Πάτσας, ο κ. Miller κλπ. κλπ!

Όπως παρεσχέθη η εύκαιρία εις τους πολυπληθείς θαυμαστές του κ. Π. Καλογεροπούλου να έκδηλώσουν την εκτίμησιν των προς το έργον του, τον θαυμασμόν των προς τον ιδεώδη έκτελεστήν του καθήκοντος και να τιμήσουν τον άνθρωπον, τον όποιον η φύσις έπροίκισε με πολλαπλώς άρετάς. Επ' μίαν πεντηκονταετίαν απέβη ούτος ο πνευματικός τροφодότης δύο και τριών γενεών, εύγενικός, ακούρατος, εύπροσήγορος και τα μάλα φιλόφρων εν τη ένασκήσει των καθηκόντων του. Ζηλωτής της ιδέας την όποιαν αντιπροσωπεύει, Έλληνας, πιστευών εις την άποστολήν του και άσκών μετ' θρησκευτικής

εύλαθείας την άναθετίσαν εις αυτόν, υπό της Πολιτείας, έντολήν, κατέστη έξαιρετική φυσιογνωμία της έποχής μας. Γλωσσομαθής, πολυμαθής, με μίαν τεραστίαν μνήμη, μεθοδικός, έμπνευστής ώραιων ιδανικών και αντιλαμβανόμενος την ύπηρεσίαν του ως έκτέλεσιν άνωτέρας ιεροτελεστίας, άποβαίνει εύγενές παράδειγμα εις την σύγχρονον ζωήν η όποια άγνοεί την αξίαν της κοινωνικής άλληλεγγύης και έξελίσσεται μέσω μίας έπαύδου άναρχίας. Τα Γράμματα, αι Τέχναι, η Έπιστήμη, η Ίστορία και πάσα πνευματική όρμη της τελευταίας πεντηκονταετηρίδος άνεύρεν εν τω προσώπω του κ. Καλογεροπούλου τον πρόθυμον ένισχυτήν της, και δικαίως οι εκπρόσωποι αυτών, με επί κεφαλής την Έκκλησίαν και το Πανεπιστήμιον, ύμνησαν τάς άρετάς του, έξήρυν τάς ύπηρεσίας του και τα άλλα ψυχικά και πνευματικά χαρίσματά του. Η «Έλληνική Έπιθεώρησις» τιμώσα τον άνδρα έπαξίως προσθέτει τάς εύχάς της ύπερ μακροημερεύσεως αυτού επ' άγαθών της πνευματικής έξελίξεως της Ελλάδος.

ΑΙΜΗΤΡΙΟΣ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αιφνιδίως απέθανε τον μήνα αυτόν ο Δημήτριος Ταγκόπουλος, γνωστός εις την τάξιν των ανθρώπων των γραμμάτων. Ο Ταγκόπουλος ύπήρξε δημοσιογράφος και θεατρικός συγγραφέας. Ως δημοσιογράφος ίδρυσε τον «Νουμά», ο όποιος έγινε ο σηματοφόρος του μαλλιαρισμού, και ως θεατρικός συγγραφέας έγραψε της «Αλυσίδες», το «Λυτρωμό» και τη «Μητέρα».

ΘΕΜ. ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ

Ένας άνθρωπος άγνωστος δια τους πολλούς, αλλά γνωστός με εκτίμησι εις τους ολίγους, ο Θεμ. Πολυκράτης, απέθανε και αυτός αιφνιδίως. Μουσουργός και μουσικολόγος, κατέγινε ειδικώς εις έκκλησιαστικας συνθέσεις. Είργασθη πολύ και εύσυνειδήτως, και σε πολλά σμεία χειραφέτησε την έκκλησιαστικήν τετραφωνία από τη ρινοφωνία και το ανατολίτικο της βυζαντινης μουσικής. Το τροπάρι της Κασσιανής, το όποιον έχει εις τη μουσική του τόση κατανύξι και τόσο μουσικό θρησκευτικό αίσθημα, όρείλεται εις τον Θεμ. Πολυκράτη. Υπάρχει ακόμη πολλή άνέκδοτη εργασία του, την όποιαν εύχόμεθα να εύρεθη κάποιος να την εκδώση και να φέρη εις φώς εργασία δια την όποιαν ένας άφανής άλλ' άφωσιωμένος εις την τέχνην του εργάτης έθυσίασε όλόκληρη τη ζωή του.

Η ΗΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἡ κυρία ΔΩΡΑ ΜΙΚ, διπλωματούχος Γενεύης—Παρισίων, εἰδικῶς σπουδάσα τὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδον τῆς ἠχοθεραπείας (Vibration electrophonoide), ἐφαρμόζει αὐτὴν μὲ ἀποτελέσματα ἀξιοσημείωτα εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις τῆς γενικῆς ἐξαντλήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, τῆς Νευρασθενείας, σταμαχικῆς ἀτονίας, ἀρθριτισμοῦ, ζάλης, ἀπνίας καὶ προιούσης ἐλαττώσεως τῆς ἀκοῆς δι' εἰδικῶν μηχανημάτων.

Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἐκτάκτως ἐπιτυχῆ εἰς τὴν δυσμηγάρρριαν καὶ τὰς διαταράξεις τῆς κρισίμου ἐποχῆς τῆς καταπαύσεως τῶν ἐμμηθῶν.

Ἡ μέθοδος αὕτη, ἐφαρμοζομένη ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίνῳ, εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν μέσον ἀποδηλητηριάσεως καὶ ἀναγεννήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ μυϊκοῦ συστήματος.

ΕΞΑΛΕΙΨΙΣ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ δι' εἰδικῆς μεθόδου, MASSAGE καὶ λουγῆς καὶ ἀναγεννήσεως τοῦ μυϊκοῦ συστήματος.

Σύστημα νέον, μηχανήματα εἰδικά.

Κεφαλληνίης 45. Στάσις Λεβίδου.

Ὁραὶ ἐπισκέψεων 10—11 π.μ. καὶ 3—5 μ.μ.

Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
 ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ
 ΔΡ. 101.503.434.70⁰⁰

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ἐν Πειραιεῖ, Ἄργει, Πύργῳ, Πάτραις, Κερκίρα, Κεφαλληνία, Ναυπλίῳ, Αἰγίῳ, Καλάμεις, Σύρω, Χίῳ, Ἡρακλείῳ, Βόλῳ, Θεσσαλονίκῃ, Λαρίσση, Τρικκάλῳ, Μυτιλήνῃ, Χανίοις, Ζακύνθῳ, Πλωμαρίῳ, Τριπόλει καὶ Ρεθύμνῃ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Θήρας, παρὰ τὴν πλατείαν Ἀγάμων.

Συμμέτοχος τῆς ἐν Λονδίῳ Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς.

Commercial Bank of the Near East Ltd

4 LONDON WALL BUILDINGS EC 4

μεθ' Ὑ(των ἐν ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ.

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ ἐπὶ προθεσμία, ἀποδοτέαι εἰς ὃ νόμισμα ἐγένοντο ὑπὸ ὄρους συμφέροντας.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ μέχρι δρ. 50,000 πρὸς 5 ο)ο ἀπληλαγμένον φόρου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Ἐν ὄψει πρὸς 3 ο)ο	Ἐπὶ προθεσμίῳ 1 ἐ. τους πρὸς 4 1)2 ο)ο
Μὲ 15ήμερον προειδοποίησιν πρὸς 3 1)2 ο)ο	Ἐπὶ προθεσμία 2 ἐ. τῶν πρὸς 5 ο)ο
Ταμιευτήριον μέχρι δρ. 20000 πρὸς 4 ο)ο	Ἐπὶ προθεσμία 5 ἐ. τῶν πρὸς 5 1)2 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμία 6 μηνῶν πρὸς 4 1)2 ο)ο	

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

Ἐπὶ Λονδίνου ἐν ὄψει πρὸς 4 1)2 ο)ο	Ἐπὶ προθεσμία 2 ἐ. τῶν πρὸς 5 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμία 6 μηνῶν πρὸς 5 ο)ο	Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει πρὸς 3 3)4 ο)ο
Παρισίων ἐν ὄψει πρὸς 4 ο)ο	Ἰταλίας ἐν ὄψει πρὸς 3 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμία 6 μηνῶν πρὸς 4 1)2 ο)ο	Βελγίου ἐν ὄψει πρὸς 3 ο)ο
Ἐπὶ προθεσμία 1 ἐ. τους πρὸς 4 3)4 ο)ο	Ἑλβετίας ἐν ὄψει πρὸς 1 1)2 ο)ο

ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.

Κεφάλαιον Δρχ. 10,000,000
 Ἀποθεματικὸν 6,467,614
 26—ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ—26
 Τηλ. Ἀριθμ. 1-31

Ἄγορά καὶ πώλησις **Συναλλάγματος**, Ἐκτελέσεις ἐντολῶν εἰς τὰ **Χρηματιστήρια Ἀθηνῶν καὶ Ἐξωτερικοῦ**, **Φορωτῶσις**, ἐκφορωτῶσις, ἐκτελωνισμοί, Ἀποθηκεύσεις.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

Εἰς Δραχμὰς εἰς πρῶτην ζήτησιν . . .	5 ο)ο
Μὲ προειδοποίησιν 15ήμερον . . .	6 ο)ο
Εἰς Ξένα Συναλλάγματα . . .	4-4 1)2-5 ο)ο

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΤΑΠΗΤΕΣ ΠΕΡΣΙΚΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΝ ΒΑΪΑΝΟΥ
 ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΑΥΛΟΥ
 ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ
 15.000.000

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΠΡΟΒΕΟΦΑΝΗΣΙΣ
 ΔΑΝΕΙΑ: Ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων, τίτλων καὶ ἐπὶ ἀνοικτῷ Λογαριασμῷ.

GREDIT CONFIRME
 ΕΠΪΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ
 εἰς πᾶσαν πόλιν τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ

Προεξοφλήσεις Γραμματίων καὶ Συναλλάγματικῶν καὶ εἰσπράξεις τούτων.—
 Ἑγγυητικὰ καὶ Πιστωτικὰ Ἐπιστολαί.
 — Προκαταβολαί ἐπὶ Φορωτῶτικῶν. —
 Χρηματιστηριακαὶ ἐντολαί εἰς τὰ Χρηματιστήρια Ἀθηνῶν, Λονδίνου, Παρισίων, Ρώμης καὶ Νέας Ὑόρκης. — Καταθέσεις εἰς Δραχμὰς καὶ εἰς Ξένα νομίσματα ὑπὸ εὐνοϊκοῦ ὄρους.

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
 ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΛΙΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΑΠὸ τὰς **ΜΕΓΑΛΙΤΕΡΑΣ** **ΙΑΤΡΙΚΑΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ**

ΝΕΟΣ ΟΡΡΟΣ
ARTERIOVACCINE
Dr P. CILIMBARIS

Ἐγκριμένη παρὰ τοῦ ἑπουργείου Ὑγιεινῆς τῆς Γερμανίας, παρὰ τοῦ Διεθνοῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης καὶ τοῦ Ἱατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπόλυτος καὶ μονίμος ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τῆς Ἀρτηριοσκληρώσεως, τῆς Ἀρθρίτιδος, τῶν Ρευματισμῶν καὶ τῆς Ἰσχυαλγίας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ **ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ**
Μενάνδρου 69, Ἀθῆναι.

ΜΕΤΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
AU PRINTEMPS
Δ. & Φ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ
 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Τὸ τελειότερον κατάστημα Γυναικείων Εἰδῶν Ἀσπρόφρουχα διὰ προίκας

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
 ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
 Μέχρι Δραχμῶν **75.000**
 ἐπὶ τόκῳ **6 ο)ο**

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ Εἰς ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ
 μέχρι Λιτῶν Ἀγγλίας 200, Δολλாரίων 1000
 ἐπίσης πρὸς **6 ο)ο**

Εἰς Συναλλάγματα ἐπὶ ἐτέρων χωρῶν εἰς ἀνάλογα π οὰ καὶ ὑπὸ λίαν ἐποφελεῖς ὄρους, χάριν τῆς ἀποταμιεύσεως.

ὈΓΑΜΒΕΤΑΣ,
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
 ΓΩΝΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ-ΚΟΡΑΗ
 Ἑλικά ἄψογα. — Καθαριότης ἀπαστραπτούσα. — Γευστικότης ἀπαράμιλλος. — Τέχνη μοναδική. — Πικλατεία ἐπίλεκτος.

Ὅλοι προμηθεύσθε τὰ γλυκόματά σας ἀπὸ τὸν **«ΓΑΜΒΕΤΤΑΝ»**

Η ΓΕΝΙΚΗ
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΤΡΑΦΕΙΟΝ

Ἑλληνικῶν, Ἀγγλικῶν, Ἰταλικῶν καὶ Γαλλικῶν Ἐταιριῶν πυρός, ζωῆς, ὀχλήσεως, δυστυχημάτων κ.τ.λ. Εἰδικῶν τμήμα ζημιῶν αὐτοκινήτων καὶ ἀστικῆς εὐθύνης.

ΣΑΒΒΑΣ ΗΛΙΑΔΗΣ
 Δραγατσίου 3, Πλατεία Ἀγίων Θεοδώρων.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΧΗΜΙΚΑ-ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΑ-ΖΥΜΩΤΕΧΝΙΚΑ
ΤΑΣ. Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
 ΧΗΜΙΚΟΥ ΖΥΜΩΤΕΧΝΟΥ
 4 ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ 4

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ,, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΜΕΓΑ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝ ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΣ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΕΙΣ

ΟΓΚΩΔΕΙΣ

12

ΤΟΜΟΥΣ

ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ 350,000 ΑΡΘΡΑ

ΣΥΝΟΔΕΥΟΜΕΝΑ ΥΠΟ ΠΛΗΡΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

**Τὸ Λεξικὸν θὰ περιέχῃ περὶ τὰς 30.000 εἰκόνας καὶ 250 χάρ-
τας τοπογραφικοῦς καὶ γεωγραφικοῦς, σήματα,
σχεδιαγράμματα κτλ., ἅπαντα εὐρω-
παϊκῆς κατασκευῆς.**

**Εἶναι τὸ μεγαλειότερον καὶ τελειότερον πνευματικὸν ἔργον εἰς παρεχόμενον καὶ
ἐμφάνισιν καὶ στηρίζεται ἐπὶ τῆς συνεργασίας τοῦ Ἑλληνικοῦ διανοουμένου
κόσμου (Πανεπιστήμιον—Πολυτεχνεῖον—Ἀνώτεραι σχολαὶ—Πολιτι-
κῆς καὶ Οἰκονομικῆς κόσμος—Στρατῆς—Ναυτικὸν—Διοικήσεις—
Κλῆρος—Δημοσιογραφία—Λογοτεχνία) ὡς καὶ ἐπὶ τῶν κυ-
ριωτέρων οἰκονομικῶν παραγόντων τῆς Χώρας**

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΑΟΝ